

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Сиропусна Неділя – Спомин про вигнання Адава і Єви з Раю

Cheesefare Sunday – the Expulsion of Adam and Eve from Paradise

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Немудрих порадику і вбогих захиснику, укріпи, врозуми серце моє.» (Уривок з Кондака)

“You teach the thoughtless and protect the poor: strengthen and enlighten my heart.” (From the Kontakion).

Сьогодні – останній день підготовки до Великого Посту. Сьогодні ввечері до нас прибуває цей довгожданий Гість. Завтра вже буде Чистий Понеділок.

Today is the last day of the preparation for Great Lent. Tonight this long-awaited Guest arrives. Tomorrow shall be Pure Monday.

Церква приготувляла нас до цього духовного подвигу, який охоплює все наше єство – духа, душу й тіло, намагаючись пробудити в нас наставлення потрібні для його успіху.

The Church has been preparing us for this spiritual endeavour which involves our whole being, body, soul and spirit, by seeking to awaken in us the attitudes

Поміж ними: прагнення бачити і пізнавати Бога; смирення замість самовистарчальності; усвідомлення нашого відчуження від Бога, Який любить нас і постійно пропонує нам можливість жити зі свідомістю Його опіки та щедрості сьогодні та завжди; пригадка про нашу відповідальність за все, що ми думаємо, чинимо та кажемо, - що нас повинно приводити до покаяння.

Сьогодні Церква пригадує нам про те, що ми також, як Адам і Єва, знаходимося на засланні з Раю, тому що багато з-поміж наших думок, слів та вчинків спотворили б його і перетворили б його на *лекло* замість Раю. Але Бог держить його безпечно і він чекає на нас: чистий, солодкий, добрий й прекрасний. І ми можемо туди повернутися, тому що Христос відкрив для нас дорогу. Отож у Великому Пості ми розпочинаємо наново дорогу назад до Раю, до нашого справжнього дому, який був створений для нас.

Ось чому сьогодні ми вже більше не співаємо на Утрені пісню вигнанців: «На Вавилонських ріках, там ми сиділи, ридали...» Як окремі особи, та разом як народ Божий, ми повертаємось додому. А дорога додому – шлях покаяння.

Починаємо з того, що об'являємо себе на цю подорож. Ми скидаємо важкий тягар почувань обіди та провини під час Вечірні Прощення. Ми просимо прощення одне від одного і смиренно кланяємось і пропонуємо наше щире вибачення й іншим. Який цінний дар даємо цим же, як іншим так і самі собі! Виліковуємо спомин про шкоду, обіди та образи словами: «Я прощаю, бо ж і мені прощено!» Відкриваємо дорогу для нового способу життя та відношення з другими та самих зі собою. Перестаємо витрачати коштовну енергію на те, щоб мудрувати та оправдувати себе, чи на те щоб виказувати другим, чи самим собі, а натомість приймаємо наставлення смиренного митаря і

needed for its success. Among them are: the desire to see and know God; humility instead of self-sufficiency; the awareness of our estrangement from a God Who loves us and continually holds out to us the possibility of living in His care and abundance here, now and forever; the recollection of our responsibility for all we think, do and say - which must lead us to repentance.

Today the Church reminds us that, like Adam and Eve, we are in exile from Paradise - because so many of our thoughts, words and deeds would have corrupted it and turned it into *hell* instead of Paradise. But God has kept it safe and waiting for us, pure, sweet, good and delightful. And we can go back there because Christ has opened the way for us. Thus, in Great Lent we begin again the journey back to Paradise, to our true home which was created for us.

That is why today we no longer sing, at Matins, the song of the exiles: "By the rivers of Babylon, we hung up our lyres and wept..." Both, as distinct persons, and as the people of God, we are coming home. The way home is the way of repentance.

We begin by freeing ourselves for the journey. We cast off the heavy burden of resentments and guilt we bear during the Vespers of Forgiveness. We ask each other for forgiveness, humbly prostrating ourselves, and we sincerely offer forgiveness as well. What a precious gift we are giving ourselves as well as others! To heal the recollection of injuries, wrongs and insults by saying: "I forgive, because I, too, am forgiven". To open the way to a new way of living and relating to others and to ourselves. To no longer squander our precious energy in rationalizing and justifying ourselves or berating others - or ourselves - and, instead, accept to stand in the place of the humbly penitent tax-collector, and start afresh.

розпочаємо нове життя.

А також облегуємо себе для цієї мандрівки додому постом, якого розділяємо і з іншими. Адам і Єва згрішили тим, що відмовилися постити. Бог сказав був їм стримуватися від плоду тільки одного з безчисельних чудових дерев у Раю, а вони не дотримали цього. Усвідомлюючи свою слабкість, ми просимо Бога допомогти нам затримати піст: «Немудрих порадику і вбогих захиснику, укріпи, врозуми серце моє.»

Намагаючись заховувати дисципліну посту, ми знаходимо знову та знову, що ми слабосильні, що ми постійно падаємо. І ми молимося щодня Молитвою Преподобного Єфрема Сирина з 4-го століття: **«Господи і Владико життя мого, духа лінивства, безнадійності, владолюбства та пустомовства не дай мені. Духа ж чистоти, покори, терпеливості та любові даруй мені, рабу Твоєму. Так, Господи Царю, дай мені бачити провини мої, і не осуджувати брата мого (чи сестру мою), бо Ти благословен єси на віки віків. Амінь.»** І ми вклоняємось до землі після кожної з 3-ох частин цієї Молитви.

Ми підкріплюємось роздумуванням над Св. Писанням і бачимо, як воно дає особисту науку для кожного з нас, закликаючи нас наслідувати добрий приклад праведних, а уникати неправедний приклад тих, що згрішили. Це прекрасно подане у Великому покаянному каноні Преподобного Андрея Критського, якого читаємо в 4-ох частинах у перші чотири вечори Св. Посту і повністю підчас Утрені 5-го четверга Посту («Поклони»), яку переважно служимо у середу вечером. Тут можна знайти текст цього канону (по-англійському): monachos.net

Пригадуючи собі науку М'ясопусної неділі про Страшний суд, а також

We are also made lighter for the journey by fasting together with others. The transgression of Adam and Eve was a refusal to fast. God had told them to abstain from the fruit of only one of the myriad delightful trees in Paradise and they did not. Always bearing in mind our own vulnerability, we ask God to help us in our fasting: "You teach the thoughtless and protect the poor: strengthen and enlighten my heart."

As we strive to follow the discipline of fasting, we discover over and over again that we are weak, that we fall continually. We pray each day the prayer of St. Ephraim the Syrian of the 4th century: **"O Lord and Master of my life, take from me the spirit of sloth, despondency, lust of power, and idle talk; But grant rather the spirit of chastity, humility, patience, and love to thy servant. Yea, O Lord and King, grant me to see my own transgressions, and not to judge my brother (or sister); for blessed art Thou unto the ages of ages."** And we prostrate ourselves after each of the three parts of this prayer.

We are fortified by reflecting on Holy Scripture and seeing how it bears a personal message for each one of us as it calls upon us to imitate the example of the righteous and avoid following the example of those who sinned. This is wonderfully done in the Great Canon of Repentance of St. Andrew of Crete which is read in four parts on the first four nights of Lent and in its entirety during the Matins of the fifth Thursday of Lent (usually celebrated in anticipation on Wednesday evening). The full text can be found at monachos.net.

As we recall the message of Meatfare Sunday regarding the Last Judgement, as well as the Lord's urging in today's Gospel reading to "lay up treasures in heaven", we also determine to add mercy and the giving of alms to our

прислухаючись до Господнього заклику в сьогоднішній Євангелії складати собі «скарби на Небі», ми також рішаємо додати діла милосердя та щедрости до нашого зусилля в Молитві та в пості. Ми будемо намагатись бути чуйними до потреб людей, що довкола нас і робити все, що можемо, щоб покращувати та збагачувати їхнє життя. Ми цим аж ніяк не збідніємо а будемо на багато багатшими

Отож вперед до нашого справжнього дому, до Раю – з радістю та смиренністю та упованням на Бога, Який нас підкріплює, провадить та у всьому допомагає нам дійти до нашої цілі!

praying and fasting. We shall seek to be aware of the needs of people around us and do what we can to improve and enrich their lives. We shall not be the poorer but ever so much the richer for this.

And so, on we go towards our true home, Paradise, joyfully and humbly relying upon God to strengthen us, guide us and help us get to our destination.

February 23, 2012